

LBRIS

We know
books

LUCINDA
RILEY

Ultimul cântec
de dragoste

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA

București

PROLOG

Londra, iunie 1986

În camera cu televizorul erau mereu împrăștiate ziare vechi, dar ea nu se sinchisea să citească știrile. Uneori le lua și le deschidea direct la integrale, ca să-i mai treacă plictiseala. A luat exemplarele pătate de ceai din *The Sun* și *The Mirror*, le-a pus sub braț și s-a îndreptat spre celula ei. Din fericire, aceasta era goală, pentru că Muriel se dusese la duș.

S-a așezat pe patul ei și a luat primul ziar din teanc. În timp ce căuta pagina cu integralele, a văzut o față familiară. A dat pagina, hotărâtă s-o ignore.

Bărbatul era în continuare o mare vedetă. Prestigiul lui căpătase proporții de cult după ce dispăruse, în urmă cu mulți ani. Așa că, din când în când, mai dădea peste poza lui. Era inevitabil.

A încercat să ignore trecutul. Când a găsit integralele, a scos un pix din buzunarul salopetei. În timp ce îi ronțăia un capăt, a început să scrie cuvintele, însă nu mai putea să se concentreze.

Într-un final, a renunțat, s-a întors la pagina cu el și a început să citească.

Întoarce-te acasă, Con!

Azi s-a anunțat că trupa de senzație din anii '60, The Fishermen, se va reuni pe stadionul Wembley, din Londra, în timpul concertului Music for Life, pentru care s-au vândut toate biletele. Vedete din trecut și din prezent și-au anunțat sprijinul și au spus că vor cânta pentru Africa în acest weekend, însă întrebarea de pe buzele tuturor este dacă... o să apară și Con Daly. Solistul trupei The Fishermen nu a mai fost văzut în public de mai bine de un deceniu.

S-a rezemat, cu ziarul încă în poală. Învățase să-și blocheze emoțiile, pentru că doar așa putuse supraviețui aici. În timp ce stătea întinsă și se uita la crăpătura din tavan, pe care o văzuse cum crescuse de la doi centimetri la peste treizeci, un zâmbet i-a apărut pe față.

Oare simțea plăcere?

Nu, nu chiar.

Nu mai credea în soartă de foarte mult timp. Dar era o coincidență fericită faptul că, dacă totul mergea bine, peste două săptămâni, în fața consiliului de eliberare condiționată, avea să iasă din închisoare fix înainte de reuniunea istorică a trupei The Fishermen de pe Wembley.

În acea seară, când lumina a licărit de trei ori, ca să indice câte minute mai aveau până la culcare, s-a aplecat deasupra chiuvetei și s-a spălat pe dinți. Apoi a scos din buzunarul rochiei cele patru pastile pe care tocmai i le dăduse gardianul și le-a aruncat în apa care curgea. Le-a privit cum s-au rotit, după care au dispărut pe gaura de scurgere.

Când s-a întors, s-a lovit de expresia oripilată a lui Muriel.

– Draga mea, de ce ai făcut așa ceva? Acum, nu o să mai primești. Știi cum sunt.

– E-n regulă, Muriel. Nu mai am nevoie. Noapte bună! i-a spus, întinzându-se în patul ei.

Peste câteva minute, s-au stins luminile.

În loc să cadă în somnul ei deloc odihnitor provocat de medicamente, se simțea foarte trează.

Avea să dureze ceva ca doza anterioară să îi fie eliminată complet de organism și să i se limpezească mintea, dar putea să se descurce. Trebuia s-o facă.

S-a lăsat în voia amintirilor ca să scoată furia la suprafață. Suferința avea să-i dea putere și să-i alimenteze nevoia de răzbunare.

LBRIS

We know
books

Partea întâi

Pregătirea

CAPITOLUL 1

West Cork, Irlanda, aprilie 1964

Orășelul Ballymore era ghemuit undeva pe coasta accidentată din West Cork. Casele sale galbene, albastre și de un roz aprins erau o priveliște îmbucurătoare în zilele sumbre și gri de iarnă, când furtunile dinspre Atlantic îl loveau neîncetat. Cei 1 500 de locuitori erau obișnuiți cu ploaia, care uneori ținea și trei luni, fără pauză. Singurul lucru care îi ajuta să suporte iernile lungi erau verile glorioase care urmau. Cerul devenea azuriu, iar tinerii și bătrânii își petreceau zilele lungi pe plajele aurii pentru care zona era faimoasă. Știau că, pentru acele câteva săptămâni scurte, nu exista loc mai frumos pe pământul lui Dumnezeu.

Sorcha O'Donovan îi urma pe restul oamenilor afară din biserică, în aerul proaspăt al lunii aprilie.

– Ce dimineață frumoasă, a spus Mary O'Donovan zâmbitoare. Cred că a venit, în sfârșit, primăvara.

– Da, e minunată, mamă, a încuviințat Sorcha, nerăbdătoare să plece. Mami, pot să trec pe la Maureen înainte de prânz? Am promis că o ajut cu temele la matematică.

Mary își văzuse o prietenă și îi făcea cu mâna.

– Sigur, dar ai grijă să te întorci până la ora unu. Știi cât de strict e tatăl tău.

– Da, mamă.

Sorcha a privit cum mama ei s-a întors și a traversat mulțimea spre prietena ei. Apoi și-a luat bicicleta din lateralul bisericii și a ieșit pe porți, îndreptându-se spre Maureen. Când era departe de mulțimea de la biserică, a făcut dreapta și a pedalat cât de repede a putut pe drumul spre mare.

Un sfert de oră mai târziu, după ce a străbătut aproape patru kilometri până la plajă, și-a ascuns bicicleta într-o adâncitură, apoi s-a urcat pe o dună de nisip ca să-și tragă sufletul și să-și aranjeze părul ciufulit de vânt. Peste doar câteva secunde, a auzit chitara lui Con și tonul suav al vocii lui, care răsuna de undeva din apropierea ei. Sorcha s-a ridicat și s-a uitat în jur.

– Con, Con, eu sunt! a strigat, concurând cu sunetul valurilor în timp ce alerga veselă printre dune, murdărindu-și rochia de biserică cu nisip. Con, unde ești? O urmă de confuzie i s-a strecurat în ton. Con? Eu...

În spatele ei s-a auzit un răget prietenos. Sorcha nici n-a avut timp să se întoarcă de tot, că a fost atacată. Cei doi s-au rostogolit pe plajă, până s-au oprit într-o adâncitură.

Fata și-a ridicat privirea către el. Ochii lui albaștri mari erau încadrați de niște sprâncene pline și de niște gene atât de lungi și curbate, că erau aproape feminine. Era încă bronzat de la aerul mării, chiar și după o iarnă lungă, și părul brunet i se revărsa în onduleuri peste umeri. Știa că avea să-l iubească pentru tot restul vieții ei, cu orice preț.

– Bună, Sorcha-porcha! Ți-a fost dor de mine? I-a zâmbit și i-a făcut cu ochiul, mișcarea lui tipică. Mie clar mi-a fost dor de tine.

Sorcha a simțit cum i s-a pus un nod în gât. A încuviințat, apoi i-a mângâiat obrazul rece cu degetul.

– O, da, Con! Da!

El a sărutat-o și ea i-a simțit mâna urcând lent pe coapsă. S-a bucurat de senzație pentru câteva secunde, după care conștiința ei și-a făcut din nou apariția.

– Con, mi-ai promis!

S-a îndepărtat de el și s-a așezat într-o parte.

– Sunt supărat pe tine, Sorcha-porcha. Ți jur că nu mă pot gândi la nimic altceva! Chiar ți-am scris un cântec aseară, i-a spus Con, în timp ce o mângâia cu tandrețe pe păr. O să-mi iau chitara și o să ți-l cânt.

S-a ridicat și a traversat o dună.

Sorcha nu s-a mișcat. L-a așteptat cu ochii închiși, dorindu-și să memoreze fiecare secundă pe care o trăiau împreună, ca să se gândească la ea noaptea, când era singură.

Con s-a întors.

– I-am zis *My One True Love*.

Sorcha s-a întors și l-a privit când a început să-i cânte.

– Con, ce cântec frumos! L-ai scris pentru mine? l-a întrebat Sorcha când a terminat.

– Da, și fiecare cuvânt e sincer. S-a întins spre ea și a sărutat-o din nou. Chiar trebuie să pleci?

Sorcha și-a scuturat nisipul de pe rochie și și-a aranjat părul.

– Știi bine că da. Tata o să se supere tare dacă nu mă întorc la timp pentru cină.

Con a luat-o în brațe.

– Of, Sorcha! Vino să locuiești cu mine, să fii iubirea mea! Apoi i-a ridicat fața spre a lui. Știi că nu putem continua așa. O să împlinești 17 ani în câteva luni. Nimeni nu o să ne poată opri după.

– Ba o pot face, știi bine că o pot face.

S-a ghemuit la pieptul lui.

– Nu și dacă vii cu mine, să traversăm marea împreună. Nu mai pot sta prea mult aici. Tu ești singurul lucru care mă împiedică să plec imediat.

– Con, te rog, nu spune asta!

– Țsta e adevărul. Va trebui să iei o decizie, Sorcha-porcha.

– Da, știi. O să vin miercuri, după școală.

– Și eu o să te aștept în coliba mea. La revedere, iubirea mea!
a spus el, sărutând-o încă o dată.

– La revedere!

Sorcha s-a retras cu reticență din brațele lui și a traversat dunele. Tremura în vreme ce vântul îi biciuia picioarele goale. Vremea începea să se schimbe subit și dramatic, așa cum se întâmpla de obicei în West Cork. Când s-a întors, l-a văzut pe Con privind marea și furtuna care se îndrepta spre țarm. Avea probabil zece minute la dispoziție până să înceapă ploaia. Dacă o prindea, ar fi avut mari probleme, deoarece ar fi trebuit să le explice părinților ei de ce avea hainele ude. Sorcha a ieșit cu bicicleta pe drum, s-a urcat pe ea și a pedalat spre casă.

Silueta care i-a privit pe cei doi în ultimele patruzeci de minute a dispărut.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ești udă până la oase, copilă! Cum ai reușit asta, pe un drum de numai două minute cu bicicleta, de acasă de la Maureen? Treci la etaj și schimbă-te! O să servesc mâncarea în trei minute.

– Da, mami.

Sorcha s-a dus în grabă sus. A intrat în baie și a încuiat ușa. Apoi s-a băgat în cadă și a început să se dezbrace și să-și stoarcă hainele. Când era goală, a ieșit din cadă și a pornit robinetul, asigurându-se că nisipul auriu care ar fi dat-o de gol dispărea pe gaura de scurgere.

Când Sorcha a coborât din nou la parter, tatăl ei pregătea deja masa de mahon din sufragerie. Era mereu frig acolo și se simțea un miros prăfuit, pentru că era folosită o singură dată pe săptămână.

– Ia loc, Sorcha! i-a spus tatăl ei.

Fata l-a ascultat, în timp ce mama ei aducea bucata de vită care fusese pusă la făcut încă de la șapte dimineața. Mary a așezat-o în fața soțului ei.

– Sper că o să îți se pară fragedă, Seamus, a spus ea agitată, în timp ce bărbatul a ridicat cuțitul și a început să îl treacă peste furculița mare.

Cele două femei au așteptat în tăcere, în timp ce Seamus tăia halca în felii perfecte. Abia după ce a tăiat toate cele trei porții, Mary a avut voie să pună legume pe farfuria.

„Atâta muncă grea, doar ca să fie călduță atunci când o s-o mâncăm“, și-a spus Sorcha, ridicând furculița.

Nimeni n-a scos nici un cuvânt. Seamus nu era de acord cu discuțiile în timpul mesei. După ce au terminat de mâncat, Sorcha a strâns farfuriile, în timp ce Mary a adus o plăcintă de mere perfectă din bucătărie.

Sorcha și-a privit tatăl în timp ce acesta mânca. S-a întrebat dacă bărbatul se născuse încrunțat sau fața îi înghețase pur și simplu așa. Oricare ar fi fost motivul, cert era că părea furios. Din păcate, toată lumea spunea că Sorcha semăna cu el. Clar îi moștenise părul castaniu-roșcat des și ondulat și ochii verzi. În plus, era și înaltă. Prietenele de la școală îi spuneau că tatăl ei era chipeș și că era norocoasă să aibă un tată așa frumos, dar Sorcha se ruga deseori să nu-i fi moștenit și personalitatea. Când era mică, se temuse de el și de cât de repede apela la dosul palmei, dar acum îl ura.

– Putem să dăm drumul la radio, mami? a întrebat.

– Știi bine că tatăl tău nu vrea să fie deranjat după masă.

– Nici măcar dacă-l dăm încet?

Mary a clătinat din cap, așa cum Sorcha știa că avea s-o facă.

– Poate mai târziu.

Sorcha a început să șteargă vasele.

– Mami, pot să te întreb ceva?

– Sigur că da.

– Îl iubești pe tata?

– Sorcha! Ce întrebare e asta? Bineînțeles că da.

– Te întreb pentru că am citit o carte pentru cursul de engleză, se numește *La răscruce de vânturi*. E despre iubire și pasiune.

– Am înțeles, a spus Mary, continuând să spele vasele.

– Ai fost vreodată îndrăgostită nebunește de tata? Atât de mult cât să nu poți dormi noaptea, era minunat și doar să fii în preajma lui și, atunci când te săruta, explodai de fericire?

Mary s-a oprit din spălat vasele și și-a privit fiica. Sorcha avea ochii luminoși și fața roșie.

– Eu... Da. Am fost îndrăgostită odată de cineva... Adică de tatăl tău, fix așa cum ai descris. Dar Sorcha, genul ăla de sentiment nu are cum să dureze. Ține câteva luni, iar în unele cazuri rare, câțiva ani. Dar apoi realitatea își face simțită prezența.

Mary s-a uitat la fereastră și la picăturile de ploaie care loveau cu putere geamul.

– Adevărul e că foarte rar se întâmplă să te căsătorești cu bărbatul pe care-l iubești cu adevărat.

– Dar tu ai făcut-o.

Mary și-a privit fiica și i-a aruncat un zâmbet slab.

– Bineînțeles. Ia spune-mi, nu ai teme de făcut?

– Ba da.

– Atunci, du-te în camera ta! O să termin eu aici.

– Mulțumesc, mami! a spus Sorcha, sărutându-și mama pe obrazul catifelat.

Sus, în dormitorul ei spațios și confortabil, Sorcha s-a întins spre ghiozdan, și-a scos manualele, hârtia și echipamentul de scris și s-a așezat la birou. După ce s-a făcut comodă, a scos plicul care se afla la fundul penarului. Era mototolit, iar fotografia mică dinăuntru – și mai și. A așezat-o în fața ei și a mângâiat conturul feței lui, așa cum făcuse deja de o mie de ori. Sorcha își vedea amprente pe poză.

– Con... Con, a șoptit, în timp ce-și privea iubitul.

Poza era oribilă, neclară și îi lipsea urechea stângă, din cauza felului în care o decupase de pe afișul care promova cel mai recent spectacol al trupei lui. Dar asta nu conta.

Sorcha a închis ochii și și-a amintit noaptea din urmă cu trei luni, când îl sărutase pentru prima oară...

CAPITOLUL 2

Ianuarie 1964, cu trei luni în urmă

– Sâmbătă o să cânte o trupă la sala GAA, le-a spus Mairead fetelor care umpleau holul, după rugăciunea de dimineață.

Cele trei prietene ale ei au privit-o uimite în timp ce se îndreptau spre clasa lor.

– Am auzit că e foarte bună, a continuat Mairead. Au pus afișe în oraș. O să vedeți după școală.

– Ce fel de trupă? a întrebat Katherine O'Mahoney, în timp ce intrau în clasă. Și cine e în ea?

– O trupă adevărată, cu chitare și tobe. Solistul e Con Daly.

Cele patru fete s-au așezat pe băncile lor și și-au deschis ghiozdanele.

– Nu este un om bun, a spus Maureen McNamara pe un ton grav.

– Ce șanse avea, din moment ce tatăl lui a fost un bețiv și mama i-a murit când el era încă mic? a întrebat Katherine. Locuiește singur pe plajă, în coliba aia uitată de Dumnezeu. Aș spune că ar trebui să ne fie milă de el.

– Mereu ai avut un suflet înțelegător, Katherine O'Mahoney. Con are o voce grozavă, asta mi-a spus fratele meu. L-a auzit acum ceva timp, într-un bar din Clonakilty, a conchis Mairead.

Pașii apăsați ai surorii Benedict au răsunat pe coridor.

– Eu o să mă duc să-i văd. Cine vine cu mine? a șoptit Mairead.

Toate discuțiile s-au oprit când sora Benedict a intrat în clasă.

Cele patru fete s-au reîntâlnit după terminarea cursurilor și au discutat despre concert, în timp ce coborau dealul care ducea spre satul Ballymore.

– Toți băieții de la St. Joseph vor fi acolo. Fratele meu, Johnny, a spus Mairead, uitându-se spre Katherine, care a roșit. Tommy Dalton, a zis, privind-o pe Maureen, care se uita în jos. Și pentru tine, Sorcha, orice băiat o să-ți placă.

– Și cum propui să ieșim din casă într-o seară de sâmbătă ca să mergem la un concert? a întrebat-o Sorcha.

– Nu-ți bate capul cu asta! M-am gândit deja la tot, a adăugat Mairead încrezătoare.

– Te ascultăm, a provocat-o Katherine.

Mairead a privit-o plină de ea.

– Părinții mei se vor duce în Milltown sâmbătă dimineață, ca să o viziteze pe mătușa mea. Se vor întoarce abia duminică la prânz. Johnny ar trebui să aibă grijă de mine. Așa că le puteți spune părinților voștri că o să dormiți la mine. Nu e cazul să aștepte că ai mei sunt plecați. Atât timp cât vom merge la slujba de duminică, nu vor avea nici o suspiciune, a zis ea mândră. Ce spuneți?

Cele trei fete s-au privit.

– Și dacă vor afla unde ne-am dus? Dumnezeu, m-ar răstigni pe cruce! a exclamat Maureen.

– Dar nu vor afla, nu-i așa? Nici prin cap nu le-ar trece că fetele lor mici și dulci își vor petrece noaptea dansând cu băieții, a chicotit Mairead.

Sorcha a clătinat din cap, nesigură, în timp ce au ajuns la cotitura unde stătea ea.

– Nu știi ce să zic, Mairead.

– Gândește-te mai bine, Sorcha O'Donovan! Majoritatea avem 17 ani, nu mai suntem copii. Și ce dacă vor afla? Ce vor face, ne vor arunca în închisoare și vor azvârli cheia? Nu prea cred.

Sorcha a roșit.

– Ai dreptate, Mairead. O să mă gândesc mai bine. Ne vedem mâine!

Le-a făcut cu mâna prietenelor ei și a luat-o pe strada îngustă și șerpuitoare care ducea în piața Georgian McCurtain. În centrul acesteia, încadrată de o balustradă de fier, se afla o grădină formală cu o fântână mică, din care curgea puțină apă. Aici locuiau profesioniștii orașului, în casele terasate, cu patru etaje, pe care mulți îi invidiau. Sorcha a traversat piața și s-a apropiat de ușa casei. În partea stângă era o plăcuță lucioasă din aramă pe care scria:

SEAMUS O'DONOVAN, AVOCAT

Tatăl ei folosea cele trei camere mari de la parter drept cabinetul lui. Familia locuia deasupra, la următoarele trei etaje. Sorcha a întors cheia în broască și a luat-o spre scări.

– Am ajuns acasă, mami, a strigat ea, dându-și jos pălăria, blazerul, mănușile și fularul.

A traversat holul și a deschis ușa către bucătărie. Un miros minunat de șuncă i-a umplut nările când s-a îndreptat spre masa uzată din stejar și și-a pupat mama, care era plină de făină.

– Bună, draga mea! Ai avut o zi frumoasă? Vezi că e ceai cald în ibric.

– Mulțumesc! Da, am avut o zi frumoasă. Vrei o cană cu ceai?

– Nu, mulțumesc! Trebuie să termin plăcinta asta. Helen vine la cină.

Sorcha se încordă.

– Chiar trebuie?

– Știi bine că da. Sărmana, nu are părinți care s-o iubească. Măcar atât putem să facem pentru ea. Și nu uita că e verișoara îndepărtată a tatălui tău.

Helen McCarthy mergea la același cursuri de la mănăstire ca Sorcha, deși avea aproape 18 ani. Părinții ei muriseră într-un accident de mașină când ea avea cinci ani și își lăseseră casa imensă și averea singurei lor fiice. De la moartea lor, de Helen avusese grijă o mătușă mai în vârstă.

Sorcha nu le zisese colegilor ei despre vizitele lunare ale fetei. Mama acesteia fusese englezoaică și protestantă, nefiind implicată în comunitatea bisericii din orașel. Familia păstrase mereu distanța. Când era mică, Helen mersese la o școală primară privată din Bandon, iar la 12 ani venise la mănăstire. Fiind mai mare decât majoritatea colegilor, purta ochelari și era mai lentă academic, devenise o țintă foarte ușoară pentru glumele celorlalți.

O dată pe lună, Helen lua cina acasă la familia O'Donovan. Seamus se ocupa de fondul fiduciar al lui Helen, iar firma lui se ocupa de treburile care țineau de conacul cu zece dormitoare și de cele optzeci de hectare pe care Helen avea să le primească odată ce împlinea 18 ani, așa cum scria în testamentul părinților ei.

Deseori, Sorcha îi mărturisea părintelui Moynihan că fusese crudă și nechibzuită și că avea să încerce să vorbească cu Helen pe viitor sau să ia prânzul cu ea în sala de mese, unde aceasta stătea singură într-un colț în fiecare zi. Dar nu reușise niciodată să facă asta.

– Încearcă să fii prietenoasă, Sorcha! a implorat-o mama ei. E vorba numai despre câteva ore, o singură seară pe lună. Doar sunteți în aceeași clasă.

– Mami, îți jur că o să mă străduiesc!

– Ca o fată bună ce ești. Du-te și termină-ți temele înainte de sosirea lui Helen!

Cina a fost dificilă și incomodă, ca întotdeauna. Helen a stat la masă, concentrată la mâncare și atât.

– Deci, Helen, te-ai gândit la ce o să faci când o să termini școala? a întrebat-o Seamus pe tonul lui prietenos.

– Nu sunt sigură, a răspuns aceasta.

Pentru o clipă, a părut pierdută, apoi și-a îndreptat atenția din nou asupra farfuriei.

– O să vreau să vorbim în curând. Peste doar câteva luni, moșia Lissnegooa o să fie trecută sub controlul tău.

– Da, a spus Helen, în timp ce rupea pierdută o bucată de pâine.

Budinca nu părea să se mai termine. Când Mary s-a ridicat și a început să strângă farfuriile, Sorcha a urmat-o.

– O să te ajut.

– Nu, mă descurc singură. Tu du-te cu Helen în camera ta și stați acolo o vreme!

Sorcha i-a aruncat una dintre privirile ei speciale, apoi a scrâșnit din dinți și a spus:

– Haide, Helen, să mergem la etaj!

Helen a urmat-o pe scări și s-a așezat apoi pe marginea patului Sorchei. Aceasta și-a tras scaunul de la birou și s-a așezat pe el.

Nu știa ce să zică.

Helen a început să lovească agitată cu degetele în picior. Într-un final, și-a făcut curaj și a vorbit.

– O să mergi să vezi trupa sâmbătă seară, la sala GAA? a întrebat-o.

– De ce întrebii?

– Am văzut afișele în oraș și te-am auzit vorbind despre asta de dimineață în clasă.

Sorcha a clătinat vinovată din cap.

– Nu, bineînțeles că nu.

– A, bine. Helen și-a coborât privirea către mâini și a început să se joace cu degetele. Sorcha a observat că avea unghiile foarte roase. Con Daly face parte din trupă. Helen și-a băgat mâna în buzunar și a scos un afiș mototolit, pe care l-a desfăcut. E... e foarte chipeș, nu ți se pare?

Helen s-a înroșit până la linia părului ei ciufulit.

– Da, presupun că e.

Sorcha nu se gândise la asta.

– Uneori mai stau de vorbă cu el, când călăresc pe plajă. Îi văd coliba de la fereastra din dormitor. Nu ar fi minunat să fii ca el, Sorcha? Să trăiești de unul singur, fără să-ți spună nimeni ce să faci?

Sorcha a privit-o uimită pe Helen. Niciodată nu o mai auzise vorbind așa mult.

– Cred că m-aș simți singură și mi-ar fi frig în colibă. Nu are nici măcar o baie.

– Oamenii ca mine și Con se obișnuiesc cu propria companie. Așa se întâmplă când ești diferit. Probabil semănăm în foarte multe feluri.

– Doar că tu o să fii foarte bogată și o să ai o casă mare, iar Con Daly nu are nimic altceva decât o colibă pe care doar o împrumută, din moment ce tatăl lui a murit și casa i-a fost luată pentru a i se plăti datoriile.

Helen a părut tristă.

– Presupun că așa e.

A împăturit afișul cu atenție și l-a băgat înapoi în buzunar. Sorcha a privit-o cum se retrăgea în carapacea ei. Au stat în tăcere, până când Mary a bătut la ușă, cinci minute mai târziu, ca să anunțe că Seamus era pregătit că o ducă pe Helen înapoi acasă.

– La revedere, Sorcha!

– Pa, Helen!